

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

28 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău din 11 mai 2018 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 iunie 2018, declarat de avocatul Maxim Roșca, în numele inculpatului

*Barbaroș Maxim XXXXX, născut la
XX XXXXX XXXX, originar și locuitor al XXXXXX,
XXXXXX, XXXXXX, cetățean al R. Moldova, fără
antecedente penale.*

*Termenul de examinare,
instanța de fond: 05.04.2018 – 11.05.2018,
instanța de apel: 28.05.2018 – 20.06.2018,
instanța de recurs: 23.08.2018 – 28.11.2018.*

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău din 11 mai 2018, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Barbaroș Maxim a fost condamnat în baza art. 217¹ alin. (3) lit. f) Cod penal la 2 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a exercita activități legate de circulația drogurilor, etnobotanicelor sau analoagelor lor pe un termen de 3 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, începând din 11.05.2018, deducându-se durata aflării în arest preventiv și arest la domiciliu de la 14.02.2018 până la 11.05.2018.

De la inculpat s-au încasat în beneficiul statului cheltuielile judiciare pentru efectuarea acțiunilor procesuale în mărime de 1400 lei.

2. Instanța de fond a constatat că pe parcursul anului 2018, inculpatul Barbaroș M., din interes material, în scopul obținerii profitului bănesc, a intrat în posesia ilegală a drogurilor sub formă de heroină în proporții mari, pe care le-a păstrat asupra sa, în scop de înstrăinare, iar la 22 ianuarie 2018, orele 15.30, aflându-se în fața centrului comercial „Green Heels”, str. A. Russo, mun. Chișinău, ilegal, i-a înstrăinat, contra sumei de 1400 de lei, investigatorului sub acoperire XXXXX - 2 pachetele din folie de staniol în care, potrivit raportului de expertiză nr. 34/12/1-R-1012 din 22.03.2018, se afla substanță cu aspect de pulbere de culoare cafenie deschisă, care reprezintă heroină, cu cantitatea de 0,233 gr., care se atribuie la categoria substanțelor stupefiante, adică droguri în proporții mari.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut faptele indicate în rechizitoriu și a solicitat examinarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Dat fiind că aceste probe îi dovedesc integral vinovăția, acțiunile inculpatului urmează a fi încadrate în baza art. 217¹ alin. (3) lit. f) Cod penal, ca păstrarea de droguri, săvârșită în scop de înstrăinare, precum și înstrăinarea ilegală a drogurilor săvârșită în proporții mari.

La stabilirea pedepsei, instanța a reținut că nu au fost constatate circumstanțe agravante, cea atenuantă fiind căința sinceră, că antecedentele penale ale inculpatului sunt stinse, acesta nu este angajat în câmpul muncii, nu este căsătorit, nu are persoane la întreținere, că infracțiunea comisă se pedepsește cu închisoare de 3 la 7 ani, iar, potrivit art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, limitele noi ale pedepsei se încadrează între 2 ani și 4 ani și 8 luni închisoare.

Totodată, instanța a reținut că inculpatul anterior a fost condamnat prin sentința Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 22.02.2010, în baza art. 217 alin. (2) Cod penal la 100 ore de muncă neremunerată în folosul comunității și prin sentința Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 18.11.2014, în baza art. 217 alin. (2), 90 Cod penal la 1 an închisoare, cu suspendarea executării pedepsei pe un termen de probă de 1 an.

Astfel, fiind condamnat anterior la muncă neremunerată și la închisoare cu suspendare, nu și-a făcut concluziile necesare și a comis din nou, cu intenție o infracțiune, pedepsele mai ușoare neavând efectul scontat, acestuia urmând a-i fi stabilită pedeapsa închisorii cu executare.

Mai mult, ținând cont de necesitatea contracarării și combaterii traficului de droguri, protejarea vieții și sănătății tinerilor consumatori de droguri, precum și prevenirea atragerii în rețeaua de consumatori a copiilor și tinerilor care încă nu sunt dependenți de droguri, este imposibilă aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

Prin urmare, inculpatului urmează a fi condamnat la 2 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a exercita activități legate de circulația drogurilor, etnobotanicelor sau analogilor lor pe un termen de 3 ani.

Cheltuielile judiciare pentru efectuarea expertizei chimice în sumă de 1680 lei au fost achitate benevol de către inculpat.

Conform art. 227 alin. (1), (2) pct. 5) Cod de procedură penală cheltuieli judiciare sunt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal și cuprind sumele cheltuite în legătură cu efectuarea acțiunilor procesuale în cauza penală.

Potrivit art. 229 alin. (1), (2) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului. Instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare.

Deci, pe parcursul procesului judiciar inculpatul, în temeiul principiului prezumției nevinovăției, este liberat de la suportarea cărorva cheltuieli judiciare, fiind obligația statului de a demonstra vinovăția acestuia, însă, odată cu stabilirea vinovăției și pronunțarea unei sentințe de condamnare, normele procesuale penale citate reglementează dreptul instanței de a dispune încasarea cheltuielilor judiciare din contul inculpatului.

Astfel, suma de 1400 lei a fost utilizată din contul statului pentru achiziția de droguri, adică pentru efectuarea acțiunilor procesuale în cauza penală, suma dată urmând a fi încasată de la inculpat în contul statului cu titlu de cheltuieli de judecată.

3. Avocatul Maxim Roșca a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

Apelantul a invocat că pedeapsa aplicată inculpatului este prea aspră, la stabilirea căreia urma să fie luat în considerație că acesta a contribuit activ la descoperirea infracțiunii, colaborând cu organul de urmărire penală, că a recunoscut vina și s-a căit sincer, că nu are antecedente penale și că nu au fost stabilite circumstanțe agravante.

Or, la stabilirea pedepsei, instanța de judecată trebuie să respecte cerințele legale ce asigură aplicarea față de inculpat a unei pedepse echitabile, legale și individualizate.

Totodată, cererea privind încasarea cheltuielilor judiciare în mărime de 1400 lei urmează a fi respinsă nefiind probat faptul că banii au fost acordați din contul statului, lipsind certificatul care se eliberează în asemenea situații.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 iunie 2018, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că la individualizarea și stabilirea pedepsei inculpatului, au fost respectate prevederile art. 7, 61, 75 Codul penal, ținându-se cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de condițiile de viață ale familiei acestuia precum și de scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării lui.

Astfel, pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Pe lângă aceasta, personalitatea inculpatului, în cumul cu circumstanțele cauzei, justifică caracterul excepțional al pedepsei cu închisoare, prima instanță stabilindu-i o pedeapsă echitabilă și proporțională faptei comise.

În același timp, o condiție obligatorie și unicul temei pentru condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei rezidă în faptul că nu ar fi rațional ca inculpatul să execute pedeapsa cu închisoare stabilită. Aceasta ar însemna că, în rezultatul cercetării cauzei și calităților individuale ale inculpatului s-a format

convingerea fermă în posibilitatea atingerii scopurilor pedepsei penale fără izolarea de societate, dar în condițiile unui control profilactic al comportamentului persoanei respective într-o anumită perioadă de timp. Astfel, instituția suspendării condiționate a executării pedepsei nu trebuie privită ca un avantaj sau un drept acordat de lege persoanelor vinovate, dar trebuie apreciată ca un mijloc preventiv de apărare socială care derivă din organizarea unei politici penale adaptate la realitatea socială concretă. Pentru dispunerea suspendării condiționate a executării pedepsei, instanța trebuie să examineze dacă prin suspendarea condiționată, va fi posibilă atingerea scopurilor pedepsei stipulate în art. 61 Cod penal.

Aplicarea condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei are ca temei de aplicare raționalitatea executării reale a pedepsei cu închisoare.

Or, personalitatea inculpatului impune prezumția puternică că prin aplicarea art. 90 Cod penal nu se vor atinge scopurile pedepsei prevăzute de art. 61 Cod penal. Totodată, pedepsele nonprivative de libertate și-au demonstrat ineficiența în cazul inculpatului care, fiind sancționat în anul 2014 cu o perioadă de probațiune, a comis o nouă infracțiune, cu un grad prejudiciabil mai mare. Deci, se atestă inaplicabilitatea prevederilor art. 90 Codul penal în speța respectivă.

5. Avocatul Maxim Roșca a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea hotărârilor adoptate și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă cu aplicarea prevederilor art. 90¹ Cod penal.

Recurentul a invocat că pedeapsa aplicată inculpatului este ilegală, nemotivată și nejustificată, fiind excesiv de severă.

Or, instanța de fond nu a ținut cont de circumstanțele atenuante, că inculpatul a recunoscut vina și s-a căit sincer, se caracterizează pozitiv, lipsesc consecințe prejudiciabile ale infracțiunii, are la întreținere părinții care au o vârstă înaintată, tatăl său fiind invalid de gr. II, a conclucrat cu organul de urmărire penală și a achitat benevol cheltuielile judiciare, și-a făcut concluziile necesare în timpul aflării în detenție și se obligă să nu mai comită infracțiuni noi.

Totodată, acuzarea a solicitat să-i fie aplicată inculpatului o pedeapsă nonprivativă de libertate, ceea ce indică că acesta nu este periculos pentru societate, iar individualizarea pedepsei presupune aplicarea acestuia a unei pedepse nonprivative de libertate.

Pe lângă aceasta, instanța nu a motivat imposibilitatea aplicării în privința inculpatului a prevederilor art. 90¹ Cod penal.

Instanța de apel, prin decizia adoptată a respins apelul declarat, lăsând sentința fără modificări.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 10) CPP.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în *pct. 2. și 4.* din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just luând în considerare personalitatea inculpatului, consecințele faptei comise de el și gradul de pericol social al infracțiunilor săvârșite, ținând corect cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale, corespunde principiului proporționalității și scopului de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și prevenirii de săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane (*pct. 2., 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în *pct. 5.* din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanța de fond și de apel au apreciat probele și circumstanțele cauzei în latura pedepsei penale.

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 *pct. 11¹*), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea

probelor și circumstanțelor cauzei în latura pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl propune avocatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Totodată, potrivit art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală, în recurs pot fi invocate doar acele temeiuri care au fost indicate și în apel. Or, argumentele recurentului privind aplicarea prevederilor art. 90¹ Cod penal în privința inculpatului nu au fost invocate și în apelul declarat, deci nu au niciun suport legal (*pct. 3. – 5. din decizie*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul menționat este vădit neîntemeiat, acesta urmează a fi declarat inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Maxim Roșca, împotriva sentinței Judecătoriai Chișinău din 11 mai 2018 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 iunie 2018, în privința inculpatului Barbaroș Maxim XXXXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 21 decembrie 2018.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun